

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

Protokolant Wanda Cabaj

w sprawie ze skargi Ministra Zdrowia  
na uchwałę Okręgowego Zjazdu Sprawozdawczo - Wyborczego z dnia 16  
października 2007 r., w sprawie wyboru Przewodniczącej Okręgowej Rady  
Pielęgniarek i Położnych,  
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw  
Publicznych w dniu 3 lipca 2008 r.,

### **postanawia:**

- 1. odrzucić skargę z dnia 30 maja 2008 r.,**
- 2. rozpoznać skargę z dnia 2 lipca 2008 r. w odrębnym postępowaniu.**

### **Uzasadnienie**

W dniu 30 maja 2008 r. radca prawny B. P., w imieniu Ministra Zdrowia – powołując się na udzielone jej pełnomocnictwo oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz.U. nr 41, poz. 178 ze zm.), wniosła do Sądu Najwyższego skargę na uchwałę z 16 października 2007 r. podjętą przez Okręgowy Zjazd Sprawozdawczo-Wyborczy w sprawie wyboru Przewodniczącej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych. Wyżej wymienionej

uchwale zarzuciła sprzeczność z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz.U. Nr 41, poz. 178, ze zm.), polegającą na wyborze J. W. na funkcję Przewodniczącej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych na trzecią następującą po sobie kadencję. Wskazując na powyższą sprzeczność z prawem, wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że dokumentem, z którego wynika fakt podjęcia uchwały o wyborze J. W. na Przewodniczącą Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych, jest Protokół Komisji Skrutacyjnej, który wpłynął do Ministerstwa Zdrowia 31 marca 2008 r. Jak wynika z pisma Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych znak: [...], z 19 lutego 2008 r., nie posiada ona odrębnie sporządzonej uchwały w sprawie wyboru Przewodniczącej Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych. Poprzednio, J. W. pełniła funkcję Przewodniczącej Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych dwukrotnie: w III (lata 1999-2003) i IV (lata 2003-007) kadencji. Wybór J. W. na Przewodniczącą Okręgowej Rady Pielęgniarek i Położnych na V kadencję, w świetle okoliczności, że pełniła ona tę samą funkcję w III i IV kadencji, stanowi wybór tej samej osoby na tę samą funkcję w organie izby na trzecią następującą po sobie kadencję, co jest sprzeczne z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych, który stanowi, że tę samą funkcję w organach izby można pełnić nie dłużej niż przez dwie następujące po sobie kadencje.

W odpowiedzi na skargę Pełnomocnik Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych wniósł o oddalenie skargi ze względu na niedopuszczalne zaskarżenie przez pełnomocnika procesowego, jak również ze względu na brak przedmiotu zaskarżenia, czyli uchwały, która miałaby być poddana kontroli Sądu Najwyższego.

Pismem z 2 lipca 2008 r. strona skarżąca wniosła do Sądu Najwyższego skargę tej samej treści co rozpoznawana skarga, podpisaną przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postanowieniu z 5 czerwca 2008 r. (sygn. akt. III ZS 4/08), wydanym w analogicznej do niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy odrzucił skargę Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, złożoną przez radcę prawną B. P. w imieniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej – z powołaniem się na udzielone jej pełnomocnictwo oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz.U. nr 41, poz. 178 ze zm.). W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Najwyższy wskazał, że wymieniony przepis nadaje prawo zaskarżenia do Sądu Najwyższego, pod zarzutem sprzeczności z prawem uchwały organu samorządu w ramach ustawowo określonej kompetencji Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, będącego jednoosobowym, naczelnym organem administracji rządowej. Kompetencja ta strukturalnie jest podobna do „resortowych” kompetencji Ministra Zdrowia jako naczelnego organu administracji rządowej dotyczących wydawania aktów normatywnych, wydawania decyzji administracyjnych i innych aktów administracyjnych. Takiego strukturalnego znaczenia kompetencji Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej do kontrolowania zgodności z prawem uchwał organów samorządu pielęgniarek i położnych nie osłabia określona w ustawie forma i zakres kontroli, przez to że polega ona na zaskarżeniu uchwały organu izby do Sądu Najwyższego i że ostateczne rozstrzygnięcie sprawy należy do właściwości Sądu Najwyższego, który: „utrzymuje” zaskarżoną uchwałę w mocy lub ją uchyla”. Wobec tego skargi Ministra nie może zastąpić pismo procesowe, nazwane „skarga ... w imieniu skarżącego”, wniesione przez radcę prawnego zatrudnionego w Departamencie Prawnym Ministra Zdrowia na podstawie pełnomocnictwa do: „reprezentowania Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia przed sądami powszechnymi, Sądem Najwyższym, Wojewódzkimi Sądami Administracyjnymi, Naczelnym Sądem Administracyjnym w sprawach z udziałem Skarbu Państwa – Ministra Zdrowia”.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela przedstawione wyżej stanowisko. Jego trafności nie przeczy, wbrew pogładowi skarżącej, wyrażonemu we wskazanym wcześniej piśmie z 2 lipca 2008 r., art. 87<sup>1</sup> k.p.c. Przepis ten dotyczy bowiem zastępstwa procesowego strony w postępowaniu cywilnym przed Sądem Najwyższym, podczas gdy skarga uregulowana w art. 6 ust. 1 ustawy o samorządzie pielęgniarek i położnych nie jest czynnością procesową – skargą na

czynności sądu w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego, lecz czynnością kompetencyjną Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej. Rozpoznawana sprawa nie jest sprawą cywilną w ujęciu materialnym, tj. sprawą ze stosunków prawnych wymienionych w art. 1 k.p.c. oraz nie jest sprawą cywilną w znaczeniu formalnym, tj. inną sprawą w rozumieniu tego przepisu, do której przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych. Przedmiotem postępowania przed Sądem Najwyższym jest bowiem wyłącznie publicznoprawna kwestia legalności uchwał organów samorządu pielęgniarek i położnych, a ustawa o samorządzie pielęgniarek i położnych, dokładnie określa zakres zastosowania Kodeksu postępowania cywilnego do spraw w niej regulowanych, nie odsyłając do tego Kodeksu w zakresie skargi unormowanej w art. 6 ust. 1. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie sprawuje wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240 poz. 2052 ze zm.), lecz wykonuje, na podstawie art. 1 pkt 4 tej ustawy oraz art. 183 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, inne czynności określone w ustawach (zob. też postanowienia SN z: 21 marca 2006 r., III SO 8/06, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 149 i 10 maja 2006 r., III SO 11/06, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 180).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 sentencji, a wobec przedłożenia przez skarżącą kolejnej skargi w piśmie procesowym z 2 lipca 2008 r., postanowił jak w pkt 2 sentencji.